

<http://hallofpeople.com/gr/bio/Pasolini.php>

ΠΙΕΡ ΠΑΟΛΟ ΠΑΖΟΛΙΝΙ

Ποιήματα

ΡΩΜΑΪΚΗ ΝΥΧΤΑ

Για που το έβαλες νυχτιάτικα στη Ρώμη,
Σε δρόμους, όπου με τρόλει και τραμ ο κόσμος
Επιστρέφει; Βιαστικός, ανυπόμονος
Λες και σε περιμένει εξοντωτική εργασία,
Απ' την οποία οι άλλοι τυχαίνει και γυρίζουν;
Είναι ακριβώς το απόδειπνο, όταν ο αέρας
Μυρίζει ζεστή οικογενειακή απελπισία,
Που ξεχειλίζει σε χίλιες κατσαρόλες, σε μεγάλους
Ηλεκτροδοτημένους δρόμους, και σε άλλους
Όπου πιο ευδιάκριτα λάμπουν τα αστέρια.
Στο μικροαστικό προάστιο, βασιλεύει η γαλήνη

Που ικανοποιεί ενδόμυχα τον καθένα,
Και τον παραδίδει στην ελεεινή ευτυχία
Που εύχεται να τον καλύπτει όλες τις νύχτες
Της ύπαρξής του. Αχ! αν είσαι διαφορετικός
-μέσα σε έναν επίσης ένοχο κόσμο-σημαίνει
Πως δεν είσαι αθώος... Τράβα, κατέβα, γλίστρησε
Στο σκοτεινό στρόβιλο που βγάζει Τραστέβερρε:
Ιδού, ακίνητη και αναστατωμένη, λες και βγήκε
Από τη λάσπη άλλων αιώνων-έτοιμη να παραδοθεί
Σε όποιον μπορεί να απολαύσει άλλη μια μέρα,
Που την ξέκλεψε από τον θάνατο και την οδύνη-
Έχεις στα πόδια σου μπροστά όλη τη Ρώμη...
Κατεβαίνω από το Πόντε Γκαριμπάλντι,
Χαϊδεύοντας με τα ακροδάχτυλα την κουπαστή
Τη φθαρμένη επιφάνεια της πέτρας, σκληρή
Μες τη ζεστή αποφορά που τρυφερά η νύχτα
Αντανακλάει προς τα ψηλά πλατάνια. Διαφάνειες
Μιας μισοσβησμένης σεκάνς, στην απέναντι όχθη,
Γεμίζουν τον ξασπρουλιάρη ουρανό, μελανά
Και τετράγωνα τα ρετιρέ των πολυκατοικιών.

Κοιτάζω, βαδίζοντας πάνω στο γυαλιστερό
Σαν κόκαλο πλακόστρωτο, θα έλεγα οσφραίνομαι
Πεζός και μεθυσμένος-διάτρητος από γερασμένα
Αστέρια και μουσικά παράθυρα-
Τη μεγάλη, οικεία συνοικία:
Το μαύρο, υγρό Καλοκαίρι την επιχρυσώνει,
Με τις αναθυμιάσεις που φέρνει ο αέρας
Από τους λόφους του Λάτσιο, καλύπτοντας
Με χρυσόσκονη σιδηροτροχιές και προσόψεις.
Και πως ευωδιάζει, μέσα στην αποπνικτική
Ζέστη που γίνεται χώρος κι αυτή, διάστημα,
Αυτό το διάζωμα: από το Πόντε Σουμπλίσιο
Ως το Τζανικόλο, η βρώμα ανακατεύεται με την έκσταση
Της ζωής που δεν είναι ζωή. Μιαρά σημάδια
Που άφησαν μεθύστακες των γεφυριών,
Αρχαίες πουτάνες, ορδές ανυπότακτων νεολαίων:
Μιάσματα ανθρωπιάς, ανθρωπινώς μεταδιδόμενα,
Παραμένουν εκεί να μαρτυρούν, βιαίως και σιωπηλώς,
Αυτούς τους ανθρώπους τα χαμηλά τους κι αθώα
Ένστικτα, τους μίζερους απώτερους σκοπούς τους

ΞΥΠΝΑΩ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ ΚΑΙΝΕ

Ξυπνάω και τα μάτια μου καίνε.

Η εφηβεία πέθανε μέσα στα γένια μου

Που μεγάλωσαν καθώς κοιμόμουν,

Στην απίσχναση του σαρκίου μου, αποτυπώνεται

Στο λιωμένο φως που καίει στα μάτια μου.

Καταλήγω λοιπόν, στη βουβή πυρκαγιά

Μιας νεότητας που την ζάλισε η αιωνιότητα.

Έτσι καίγομαι, και δεν αξίζει σκέφτομαι,

Να είναι διαφορετικά τα πράγματα:

Να επιβάλλω όρια στην αταξία.

Με παρασύρει ολοένα και πιο αδύναμο

Με ένα αποστεωμένο παιδικό προσωπίο

Προς μια ήσυχη και παλαβή τάξη,

Το βάρος της μέρας που έχασα

Μέσα σε ώρες βουβής ευθυμίας, και στιγμές

Ανείπωτου τρόμου...

Από poiein.gr/archives/15441